

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.806 van 22 januari 2009
in de zaak XII

In zake: X
X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (eerste verzoeker) en X(tweede verzoekster), die beiden verklaren van Slovaakse nationaliteit te zijn, op 13 november 2008 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2008 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 2 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Eerste verzoeker diende op 29 augustus 2008 een asielaanvraag in en tweede verzoekster diende op 12 september 2008 een asielaanvraag in.

1.2. Op 9 oktober 2008 trof de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslissingen tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvragen. Deze beslissingen werden op 17 oktober 2008 bij aangetekende brief naar verzoekers verstuurd. Dit vormen de thans bestreden beslissingen.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpen verzoekers de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grond-gebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de schending van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel”, de schending van artikel 1.A.2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie) en stellen verzoekers dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste appreciatiefout.

2.2. Verzoekers vrezen bij een terugkeer naar Slovakije opnieuw het slachtoffer te zullen worden van verregaande discriminaties omwille van hun Roma-afkomst, poneren dat deze vrees wel degelijk gegrond is en betogen dat “er in hunnen hoofde hiertoe wel degelijk een reëel risico bestaat indien zij naar Slovakije worden teruggestuurd”. Verzoekers betogen dat hun verklaringen voldoende en ernstige aanwijzingen hiertoe bevatten. Volgens verzoekers worden hun problemen in de bestreden beslissingen ten onrechte geminimaliseerd. Verzoekers preciseren het als volgt:

*“(…) Het CGVS stelt verkeerdelijk dat de problemen van verzoekers qua **huisvesting** en **tewerkstelling** onvoldoende zwaarwegend zouden zijn om te kunnen worden weerhouden als vervolging zoals wordt bedoeld in de Conventie van Genève.*

In tegenstelling tot het CGVS tracht te minimaliseren, zijn de problemen van discriminatie in het concrete geval van verzoekers wel degelijk bijzonder ernstig.

Als personen van Roma afkomst worden verzoekers in Slovakije door de autochtone bevolking als minderwaardig beschouwd en worden zij niet erkend als lid van hun gemeenschap.

Voor verzoekers is het daarom onmogelijk om op normale manier in Slovakije te leven.

Precies omwille van het probleem van discriminatie worden verzoekers op alle niveaus van de samenleving, sociaal en economisch, op een andere manier bekeken en behandeld.

Verzoekers menen dat zij omwille van hun afkomst -letterlijk en figuurlijk- in de kou blijven staan.

Precies omdat verzoekers tien kleine kinderen hebben, heeft deze discriminatie voor verzoekers wel degelijk verstrekken gevolgen.

Uit hun gehoor is gebleken dat zij geen woning hadden en dat zij geen andere keuze hadden dan in een zelfgebouwde hut te slapen langs de spoorweg.

En dit omwille van de Roma afkomst van verzoekers!

Tijdens hun gehoor verklaarden verzoekers dat zij de hut hebben moeten verlaten nadat de spoorwegmaatschappij begonnen was met de afbraak van alle twintig hutten die gebouwd waren langs de spoorweg om er elektriciteitspalen te plaatsen.

Wegens hun uitgebreide kroost konden verzoekers ook nergens bij familie tijdelijk verblijven.

Ofschoon zij negen kleine kinderen hadden (ten tijde van hun verblijf in Slovakije), was er geen enkele sociale instelling in Slovakije die hen, zij het minstens tijdelijk bij wijze van noodmaatregel, een vorm van onderdak kon of wilde aanbieden.

Verzoekers zagen dan ook geen andere uitweg dan het land te ontvluchten en asiel aan te vragen in België.

Zie gehoor. Verzoeker ddJ2/09/2008 blz. 6:

CG: Wanneer zijn die hutten afgebroken ?

KV: Zij hebben het stuk per stuk afgebroken, ze zijn ongeveer twee maand geleden gestart, op dit ogenblik zijn alle hutten weg.

CG: Uw hut, wanneer is die afgebroken ?

KV: Een maand geleden, ongeveer.

CG: Waar heeft U dan gewoond , na de afbraak van Uw hut ?

KV: Buiten.

Daar is een centrum waar een vrouw kan verblijven, met maximaal vier kinderen, maar wij hadden meer kinderen, dus ze ging daar niet naar toe, en we woonden allemaal op straat.

CG: Werd U op voorhand verwittigd van deze afbraak?

KV: Ze kwamen ons zeggen, dat we van de hutten weg moesten, dat de grond niet van ons was.

Ze zeiden niet de exacte datum, ze deden het per stuk, ze kwamen direct met een machine en begonnen de grondwerken.

CG: U heeft daar gewoond tot het moment waarop de hut werd afgebroken?

KV: Ja.

CG: Kon U niet bij uw familieleden of schoonouders terecht?

KV: Met zoveel kinderen is dat onmogelijk.

Je kan op mijn identiteitskaart zien, dat er geen adres is.

Er staat enkel 'Kosice-zuid'.

Dat vermelden ze altijd bij daklozen.

Deze verklaringen spreken voor zich.

Het CGVS betwist klaarblijkelijk niet dat verzoekers in erbarmelijke omstandigheden geleefd hebben.

De bestreden beslissing schendt de motiveringsverplichting omdat zij niet in concreto rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekers.

Antwoordend op het probleem van verzoeker dat hij -wegens zijn Roma afkomst- geen daadwerkelijke toegang heeft tot de arbeidsmarkt in Slovaakse, heeft het CGVS zich ten onrechte louter beperkt tot het beschrijven van het bestaande probleem en te stellen- dat verzoeker ergens klacht had moeten indienen tegen de discriminatoire behandeling.

Gezien de persoonlijke en concrete situatie waarin verzoekers zich bevinden - met name het feit dat zij (inmiddels) tien kleine kinderen hebben, in combinatie met het feit dat zij dakloos zijn- vormt deze schrijnende realiteit een acuut gevaar voor hun eigen leven en dat van hun kinderen.

Klacht neerleggen is totaal zinloos en zal de bestaande toestand voor verzoekers helemaal niet oplossen.

Hun leefsituatie vraagt om dringende maatregelen.

Het CGVS had aan de kritieke leefomstandigheden van verzoekers de noodzakelijke conclusies dienen te koppelen : zijnde het toekennen aan verzoekers in België van een zekere vorm van tijdelijke bescherming.

Idem voor wat betreft het probleem van het gebrek aan huisvesting :

Het CGVS betwist niet dat verzoekers in een zelfgemaakte hut slapen.

Het is dan ook onbegrijpelijk dat het CGVS vervolgens dit ernstige probleem van huisvesting ontwijkt en minimaliseert door te stellen dat verzoekers 'op een wachtlijst voor een sociale woning' waren ingeschreven.

Verzoekers staan reeds meer dan vijftien jaren op een wachtlijst en wachten nog steeds tevergeefs op nieuws.

Zie verhoor verzoeker dd. 12/09/2008 blz. 12:

CG: Heeft U dan niet gevraagd waarom ze U niet kunnen helpen, waarom de enige oplossing is dat U een woning kan kopen?

KV: Ik heb hen dat gevraagd, ze antwoordden dat ik niet de enige ben, dat ik moet wachten.

Ik zei dat ik al 15 jaar wacht, als ik nog 15 jaar zou moeten wachten, zijn de kinderen al groot en dan is het probleem voor hen.

Als verzoekers al ooit een sociale woning toegewezen zullen krijgen, dan zal dit hoedanook meerdere jaren duren.

In afwachting daarvan moeten zij voor onbepaalde tijd met hun tien kleine kinderen op straat blijven leven.

Er was geen ernstige reden om aan verzoekers een zekere vorm van tijdelijke bescherming te weigeren.

Uit het asielrelaas van verzoekers blijkt overduidelijk dat zij in Slovaakse niet kunnen rekenen op welke organisatie dan ook die hen minstens tijdelijk een leefbare woongelegenheid ter beschikking wilt stellen.

Door enerzijds de problemen waarmee verzoekers in Slovakije te kampen hebben, impliciet te erkennen en anderzijds niettemin toch over te gaan tot een beslissing van 'weigering van in overwegingname' van hun asielaanvraag ; is de beslissing van het CGVS intern tegenstrijdig.

Minstens is deze houding van het CGVS onbegrijpelijk.

Uit de verklaringen van verzoekers blijkt wel degelijk dat hun problemen in Slovakije uitsluitend te wijten zijn aan hun origine oftewel het behoren tot een bepaalde sociale groep.

In Slovakije hoeven verzoekers omwille van hun Roma afkomst op geen enkele daadwerkelijke steun van om 't even welke overheidsinstelling te rekenen ; en dit terwijl hun precaire leefsituatie schreeuwt om dringende en noodzakelijke maatregelen bij gebreke waarvan hun leven en dat van hun kinderen in direct gevaar is.

De door verzoekers verstrekte gegevens zijn wel degelijk voldoende ernstig en zwaarwichtig , voldoende in aantal en voldoende concreet om gewag te kunnen maken van moeilijkheden in de zin van de Conventie.

Verzoekers genieten het voordeel van de twijfel.

In casu bestaat er geen ernstige reden om dit voordeel van de twijfel niet te verlenen aan verzoekers.

Verzoekers kunnen om evidente redenen niet meer terugkeren naar Slovakije uit vrees dat hun leven en dat van hun kinderen in gevaar is wegens geen onmiddellijke en daadwerkelijke toegang tot de meest elementaire menselijke basisbehoeften , waaronder huisvesting.

Voor verzoekers is het duidelijk dat zij in Slovakije opnieuw het slachtoffer zullen worden van discriminatie.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

De door het CGVS ingeroepen weigeringsmotieven zijn niet fundamenteel en voldoende om te weigeren de asielaanvraag van verzoekers in overweging te nemen.

Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoekers ondervinden in Slovakije.(...)"

2.3. Verzoekers vervolgen dat hun asielrelaas wel degelijk beantwoordt aan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Volgens hen zijn de door hen verstrekte gegevens wel degelijk voldoende in aantal en voldoende concreet om gewag te kunnen maken van moeilijkheden in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.4. Verzoekers zijn verder van oordeel dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het redelijkheidsbeginsel geschonden heeft omdat volgens hen niet in redelijkheid kon gekomen worden tot de bestreden beslissing, gelet op de door hen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal uitgewerkte argumenten. Verzoekers voegen eraan toe dat de in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens onverenigbaar zijn met de bestreden beslissingen.

2.5. De motivering van de bestreden beslissing, getroffen ten aanzien van eerste verzoeker, luidt als volgt:

"(...) Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u er niet in slaagt enige gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. In uw asielrelaas kon immers geen aanwijzing van een ernstige intentionele bedreiging van uw vrijheid, uw leven of fysieke integriteit door de Slovaakse autoriteiten of derden worden vastgesteld.

In de eerste plaats verwees u in het kader van uw asielaanvraag naar het huisvestingsprobleem dat u en uw gezin kenden. 'U kon geen woning huren, omdat u geen werk had, en daarom had u reeds 15 jaar geleden een aanvraag ingediend voor een sociale woning. U had echter nog steeds geen woning toegewezen gekregen en stond op een wachtlijst. Uit uw verklaringen blijkt dat u niet weet hoe lang u nog zou moeten wachten op een woning, noch waarom het zo lang duurt. U gaf eveneens aan dat andere mensen ook moesten wachten op een woning (CGVS p. 11). Uw partner G. M. (O.V. (...)) bevestigde dit en verklaarde dat zij wel mensen kende die een woning hadden gekregen, maar daar eveneens lang op hadden moeten wachten (G. (...) 6-7). Bijgevolg wijst uw

plaats op de wachtlijst niet op een intentionele benadeling ten aanzien van uw persoon. Verder maakte u ook melding van de slechte behandeling die u kreeg vanwege de mensen van het woningbureau. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u getracht heeft iets te ondernemen tegen deze behandeling, of dat u zich op zijn minst daaromtrent heeft geïnformeerd (CGVS p. 12). Toen u de sociale dienst en het woningbureau om meer uitleg vroeg, zeiden ze u dat u moest wachten, en dat u niet de enige was in die situatie. Hieruit kan bezwaarlijk enige benadeling ten aanzien van uw persoon, op het gebied van toegang tot sociale huisvesting, worden afgeleid.

Omdat u bij een terugkeer naar Slowakije geen woning zou hebben, vreest u dat uw kinderen geplaatst zouden worden, hetzij op eigen initiatief, hetzij op initiatief van de overheid (CGVS II p. 3). Indien dit inderdaad zou gebeuren, als u met uw kinderen zou terugkeren, moet een dergelijke maatregel gezien worden als een beschermingsmaatregel ten aanzien van uw kinderen, en niet als een intentionele bedreiging ten opzichte van uw gezin vanwege de Slowaakse autoriteiten, omwille van een van de criteria zoals bepaald door de Vluchtelingen-conventie of zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw moeilijkheden om werk te vinden, moet worden vastgesteld dat u verklaarde geen officieel werk te kunnen vinden in Slowakije, ondanks de pogingen die u daar toe ondernam. U gaf aan dat niemand u in dienst wilde nemen. Echter, de technische dienst van de stad liet u weten u geen werk te kunnen aanbieden, omdat u geen rijbewijs heeft (CGVS p. 9). Het arbeidsbureau, waar u was ingeschreven, zei dat er geen vrije plaatsen waren: ze konden u geen job, noch een opleiding aanbieden (CGVS p. 7-8). U weet niet waarom er geen vrije plaatsen waren. Bovendien heeft u, ondanks het feit dat u het gevoel had dat men u op het arbeidsbureau niet verder wilde helpen, op geen enkele manier getracht om meer informatie te krijgen, of eventueel een klacht in te dienen (CGVS p. 8). Er moet ook worden vastgesteld dat u via deze arbeidsdienst wel degelijk werk kreeg aangeboden, namelijk de activatiewerken die u enkele maanden geleden uitvoerde. U bent zelf na twee maanden met deze werken gestopt omdat u er geen geld mee verdiende, maar enkel een ziekteverzekering kreeg (CGVS p. 9). U geeft echter zelf aan dat u niet werd betaald voor deze werken, maar enkel een ziekteverzekering kreeg, omdat uw partner reeds het maximum aan sociale steun per gezin kreeg. Zowel u als uw partner verklaarden hierbij dat dit wettelijk zo geregeld is in Slowakije (G. (...) CGVS p. 8-9). Na het beëindigen van deze activatiewerken heeft u bovendien geen officieel werk meer gezocht (CGVS p. 9). Gezien deze vaststellingen kan u op dit punt geen intentionele benadeling in uw hoofde aannemelijk maken.

Daarnaast verklaarde u geen uitkering te hebben gekregen in Slowakije, ondanks het feit dat u werkloos was. Zowel u als uw partner gaven hierbij aan, dat dit wettelijk zo bepaald is, aangezien uw partner al het maximum aan sociale steun per gezin ontving. Uw partner kreeg ook het bedrag waarop ze recht had en ondervond geen moeilijkheden om deze uitkering uitbetaald te krijgen (CGVS p. 10, G. (...) CGVS p. 9). Bijgevolg kan hieruit niet worden besloten dat de Slowaakse autoriteiten u systematisch bijstand zouden onthouden.

Tenslotte verwees u nog naar de problemen die u en uw gezin ondervonden met skinheads en blanke jongeren in Kosice. Deze zouden jullie bedreigen en zelfs aanvallen omwille van jullie roma origine. Zo beschreven u en uw partner een aanval op u en op uw dochter Monika. Tussen uw verklaringen en diegene die uw partner hierover aflegde, konden echter een aantal tegenstrijdigheden worden vastgesteld, die van die aard zijn dat ze de geloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van skinheads en blanke jongeren, op fundamentele wijze ondermijnen. Zo verklaarde u dat de aanval op uw dochter M. één of twee maanden voordat u aangevallen werd, plaats vond (CGVS II p. 6). Uw partner zei echter dat dit de dag na de aanval op u was gebeurd. Ze verklaarde eveneens dat uw dochter hierbij niet gewond raakte, omdat de politie toevallig voorbij kwam en de belagers daarop vluchtten. Toen uw partner werd geconfronteerd met uw verklaringen, gaf ze aan dat uw dochter vaak liegt en dat uw dochter u niet op het moment zelf, maar pas later inlichtte over de aanval die zij had meegemaakt en dat zij die aanval hierbij dateerde voor de uwe. Uw partner meende dat u niet op de hoogte bent van wanneer uw dochter precies werd aangevallen (CGVS G. (...) II p. 5). Deze verklaring is echter weinig waarschijnlijk, gezien u zelf verklaarde dat uw dochter die dag thuis kwam, en op haar mond geslagen en geschopt was.

In het kader van uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u eveneens aan dat u vanwege de aanval op uw dochter de politie had gebeld en dat die weliswaar was langsgekomen, maar niets had ondernomen. Deze houding van de politie gaf u trouwens op als reden waarom

u naar aanleiding van uw eigen aanval niets had ondernomen, om hulp of bescherming te krijgen van de politie (CGVS p. 13-14). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u dan weer dat u weliswaar met de politie had gesproken over de aanval op uw dochter, maar dat deze in het kader van een ander onderzoek waren langsgekomen en dus niet omdat u ze zelf had opgebeld (CGVS II p. 6-7). Uw partner zei daarop dat u inderdaad met de politie had gebeld, maar dat ze niet wist of de politie was langs gekomen om met u te praten (CGVS G. (...) II p. 5). Gezien jullie de aanvallen vanwege skinheads en blanke jongeren en het gebrek aan bescherming daartegen vanwege de politie, zelf inroepen als reden voor jullie vlucht uit Slowakije, is het niet geloofwaardig dat uw partner niet op de hoogte zou zijn van uw gesprek met de politie over de aanval op jullie dochter. Tenslotte verklaarden zowel u, als uw partner, dat jullie nergens terecht konden voor bescherming tegen die skinheads en blanke jongeren. Uw partner verklaarde wel dat zowel zijzelf als u hadden gesproken met de roma organisatie Romskaja Iniativa, maar dat deze jullie niet verder hielp, ondanks het feit dat u lid was van deze organisatie (CGVS II G. (...) p. 6-7). U gaf echter aan dat u niet bij die organisatie terecht kon, omdat deze enkel in Bratislava zit en het u te veel geld zou kosten om daar naar toe te gaan. U heeft zelf met geen woord gerept over uw lidmaatschap bij deze organisatie (CGVS II p. 7). Toen uw vrouw op de hoogte werd gebracht van uw verklaringen in verband met het Romskaja Iniativa, bleef zij bij haar standpunt. Meer nog, ze verklaarde dat deze organisatie niet ver van Kosice zat en dat u regelmatig door leden van de organisatie werd opgehaald (CGVS II G. (...) p. 7). Dit staat uiteraard in schril contrast met uw verklaringen. Gezien bovenstaande vastgestelde tegenstrijdigheden, kan er uit jullie verklaringen dan ook niet worden afgeleid dat de Slovaakse autoriteiten u systematisch bescherming zouden onthouden omwille van de één van de criteria zoals bepaald door de Vluchtelingenconventie of zoals bepaald door de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet duidelijk dat er wat jullie betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat jullie een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden. Uw identiteitskaart en die van uw dochter M., en de paspoorten van uw kinderen A., M., M., A., R., E., E. en N., bevatten louter persoonlijke identiteitsgegevens die hier niet worden betwist. Het attest van samenwoning bevestigt dat u en uw partner G. M. een gezin vormen. Tenslotte legt u ook een attest van toewijzing voor, dat enkel aangeeft dat uw twee oudste kinderen, M. en A., aan u werden toegewezen (...)."

2.6. De bestreden beslissing getroffen ten aanzien van tweede verzoekster is een zogenaamde "volgbeslissing", waarvan de motivering luidt als volgt :

"In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat, aangezien u aangeeft het Slovaakse staatsburgerschap te bezitten en eveneens een Slovaakse identiteitskaart voorlegt in het kader van uw asielaanvraag, uw asielmotieven moeten worden afgewogen ten aanzien van de republiek Slowakije.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van dezelfde asielmotieven als diegene die uw partner D. M. (O.V. (...)) in het kader van zijn asielaanvraag aanhaalde. U verklaarde zelf geen andere problemen te hebben gekend (CGVS p. 12). In het kader van de asielaanvraag van uw partner werd besloten tot een weigering van inoverwegingname, omdat uit zijn en uw verklaringen blijkt dat er ten opzichte van Slowakije geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingen-conventie, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kon worden vastgesteld. Bijgevolg kan er ook in uw hoofd niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De motivering van de beslissing inzake de asielaanvraag van uw partner D. M. is als volgt uitgebreid en gedetailleerd terug te vinden (...)"

2.7. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingen-wet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen,

zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.8. De Raad herinnert eraan dat de bestreden beslissingen getroffen werden in uitvoering van artikel 57/6, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tegen de beslissing die de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen treft op grond van artikel 57/6, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet staat enkel een annulatieberoep open bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en niet het zogenaamd beroep “in volle rechtsmacht” (zie artikel 39/2, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet). Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die daarmee onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

2.9. De vaststellingen in de bestreden beslissingen aangaande de huisvestings- en tewerkstellingsproblemen, de problemen inzake het verkrijgen van een werkloosheids-vergoeding en de problemen die verzoekers en hun kinderen ondervonden met skinheads en blanke jongeren in Kosice vinden hun grondslag in de verklaringen van verzoekers die zich bevinden in het administratief dossier. Het is niet kennelijk onredelijk dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de vastgestelde tegenstrijdig-heden in verzoekers verklaringen stelt dat niet kan worden afgeleid dat de Slovaakse autoriteiten hen systematisch bescherming zouden onthouden omwille van één van de criteria zoals bepaald door de Vluchtelingenconventie of zoals bepaald door de definitie van subsidiaire bescherming en uit het geheel van de afgelegde verklaringen afleidt dat niet duidelijk blijkt dat er wat verzoekers betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.10. Verzoekers slagen er met hun betoog dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de zaken foutief voorstelt en hun problemen minimaliseert, niet in afbreuk te doen aan diens vaststellingen in de bestreden beslissingen. Verzoekers beperken zich hoofdzakelijk tot het bespreken van de feitelijke vaststellingen in de bestreden beslissing en het geven van een andere versie of verklaring ervoor, zodat zij in wezen hun beoordeling in de plaats stellen van deze van de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Een loutere herhaling van eerder afgelegde verklaringen inzake de afbraak van hun hut en hun gebrek aan huisvesting, de melding dat deze verklaringen voor zich spreken en de blote bewering van verzoekers dat hun vrees wel degelijk gegrond is en dat de door hen verstrekte gegevens wel degelijk voldoende in aantal en voldoende concreet zijn om gewag te kunnen maken van moeilijkheden in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming, volstaan niet om de onwettigheid van de bestreden beslissingen aan te tonen.

2.11. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, wel degelijk rekening gehouden heeft met hun persoonlijke situatie en hieruit terecht afleidt dat zij niet van die aard is dat hen de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden. Met hun kritiek dat de bestreden beslissingen intern tegenstrijdig zijn door enerzijds hun problemen "impliciet" te erkennen en anderzijds over te gaan tot het treffen van een beslissing van weigering van inoverwegingname van hun asielaanvraag en hun stelling dat hen het voordeel van de twijfel dient gegund te worden, gaan verzoekers volledig voorbij aan de vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen op grond waarvan de Commissaris-generaal stelt dat niet kan worden afgeleid dat de Slovaakse autoriteiten hen systematisch bescherming zouden onthouden omwille van één van de criteria zoals bepaald door de Vluchtelingenconventie of zoals bepaald door de definitie van subsidiaire bescherming. Het hebben van een lagere levensstandaard of het niet kunnen vinden van werk vanwege de Roma-origine is bovendien onvoldoende zwaarwichtig is om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te gelden (cf. RvS 26 juni 2003, nr. 121.066).

2.12. In de mate waarin verzoekers de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel geschonden achten, slagen zij er niet in aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet correct zouden zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn of getuigen van een manifeste appreciatiefout. Een verder onderzoek van het middel zou de Raad verplichten de feitelijke toedracht van de asielaanvraag te appreciëren, wat zaak is van de tot beslissen bevoegde overheid.

Het enig middel is niet gegrond.

2.13. De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari twee-duizend en negen door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.